

20023.02.14. Bibliaóra

Előfohász: „⁸Közeledjete Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.”(Jak4,8a) Ámen

Ének: 166:1-4: „Urunk Jézus, fordulj hozzánk...”

Előíma: Atya, Fiú, Szentlélek Isten! Azért kiáltunk ma hozzád, hogy amikor ránk tekintesz, akkor Te tisztíts meg a hiteltelen, látszat és képmutató hitélettől. Ébreszt bennünk a vágyat, hogy szükségesnek tartjuk a bűnbánatot. Hadd tudjunk úgy megállni ma Előtted, mint akik Igéd által a Szentlelked erejével készek az önvizsgálatra.

Megvalljuk Előtted, hogy sokszor elbuktunk már, hiszen a bűnbánattartás után nem egy esetben mi voltunk az akadályai annak, hogy bocsánatodat elfogadjuk. Bocsásd meg, ha kételkedtünk igazságodban, amikor nem úgy mentek a dolgok, ahogyan azt mi szeretnénk volna. Segíts elfogadni, hogy Te még az általunk vélt rosszat is fel tudod használni. S nem éri meg olyan dolgok miatt aggódnunk, amikre a megoldás már nálad kész van. Urunk adj türelmet, hogy ezt hittel megragadjuk.

Kérünk, kiálts ma Igéd erejével az életünkbe. Rombold a gonoszok munkáit, aki suttogásával olyan sokszor próbálkozik abban, hogy elszakítson Tőled.

Vezess bennünket ma, hogy a bűnbánat és az engedelmesség útját járjuk. S áldásodként megéljük azt az örömet és győzelmet, amit Te ígértél a Hozzád kiáltóknak.

Szentlélek Isten légy jelen közöttünk, s szenteld meg mindazok életét, akiket ma idehoztál. Jézus Krisztusért, hallgasd meg imádat. Ámen

Ószövetségi ígerés: Ézsaiás próféta könyve 58

„¹Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házában, hogy mi a vétke! ²Ők mindennap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat. Úgy tesz ez a nép, mintha igaz módon élne, és nem hagyta volna el Istene törvényét: döntést kérnek tőlem az igazságról, szeretnék Istent a közelükben tudni. ³Miért böjtölünk – kérdik –, ha te meg sem látod, miért gyötörjük

magunkat, ha nem akarsz tudni róla? De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseket, és az embereiteket mind munkára hajszoljátok. ⁴Hiszzen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ököllel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban. ⁵Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákruhát ölt, és hamut szór maga alá, azt nevezed böjtnek és az ÚR kedves napjának? ⁶Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogtalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! ⁷Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! ⁸Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az ÚR dicsősége lesz mögötted. ⁹Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul, ¹⁰ha falatodat megosztod az éhezővel, és jól tartod a nincstelent, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény. ¹¹Az ÚR vezet majd szüntelen; kopár földön is jól tart téged, és csontjaidat megerősíti. Olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz. ¹²Fölepítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régiek által lerakott alapokra; a rések befalazójának neveznek, aki romokat tesz újra lakhatóvá. ¹³Ha nem járkálsz a nyugalom napján, kedvteléseid után az én szent napomon, ha a nyugalom napját gyönyörűségnek hívod, az ÚR szent napját dicsőségesnek, és azzal dicsőíted, hogy abbahagyod munkáidat, nem keresed kedvteléseidet, és nem tárgyalasz ügyeidről, ¹⁴akkor gyönyörködni fogsz az ÚRban, én pedig a föld magaslatain foglak hordozni, és táplállak ősödnök, Jákóbnak örökségében. – Az ÚR maga mondja ezt.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Isten megmutatja, hogy Neki milyen böjt tetszik. A kegyes ember pedig mindenkor kész megismerni az útjait, és várja Isten kijelentéseit, hogy bölcsen tudja berendezni életét. A böjtölés a rituális gyász egyik formája volt. A bűnbánattal és az imádsággal volt szoros kapcsolatban.

A pusztán keresztül átvezette Isten az Ő választott népét, s most folytatódik egy lelki vezetés.

Minden szakaszban egy feltételes üdvígéret van előttünk, ami be is teljesedik, ha a nép betartja a próféta intelmeit. Teljes mértékben a hirdetett ígén van a hangsúly.

1-5v.

Az ítélethirdetésre való felszólítás más prófétáknál is előfordul:

Hós8,1: „¹Kürtöt a szádhoz!...”

Mik3,8: „⁸Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak, mi a bűne, és Izráelnek, hogy mi a vétke.”

A dolgunk ma is belekiáltani ebbe a világba Istennek az üzentét. A prófétai hang nem suttogásra adatott és lágy kis simogatásra, hanem életmentésre, hogy mindenki meghallja Isten üzenetét, még abban az esetben is, ha int és ítéletet hirdet a nép javát szolgálja, s megtérésre hívja az övéit. Konkrétan rámutat arra, hogy mi az, ami nem jól működik.

De ami pozitívumként van kiemelve a nép javára, hogy keresik Istenüket. Ott vannak az istentiszteleteken, tanulmányozzák a parancsolatokat, meg akarják ismerni Isten útjait. A kérdéseikre válaszokat várnak Isten irányából.

Igazából saját magukról mondanak le Isten előtt, nem kapják meg, amit keresnek, böjtölnek-gyötrik magukat eredmény nélkül. S abban a tudatban vannak, hogy ők mindent megtesznek Isten előtt, csak a böjtölésben az önvizsgálatig nem jutnak el, ami végül konkrétan meg van nevezve, hogy amit a nép böjtnek nevez, az nem az Isten szerinti böjt. Újra és újra panaszkodnak, Istent vádolják miközben a nép életében van a hiba, akkor amikor Istent keresik, de kedvteléseiket találják meg. Nehézségeikről beszélnek miközben robotosaikat hajszoják. Veszekedéssel és verekedéssel nem lehet böjtölni, sehol sem kér ilyet az Úr.

Lehet, hogy emberek elé festhetünk egy életformát, amelyben mindenki rácsodálkozik extra kegyességünkre, s még arckifejezésünk is a legártatlanabb, böjtölhetünk még a

bőjti időszakon kívül is, ott lehetek minden istentiszteleten. A látszat fenntartásáért mindent elrendező élet kevés az Úrnak. Ő képes rámutatni a bűnre az életünkben. Ő képes konkrétan megnevezni mi az, ami nem tetszik Neki. S igaz, hogy sokszor nekünk sem tetszik, de Őelőtte már nincs mit szépíteni. Ez van, ilyen vagyok, de minden áldott napon ott van előttünk az ő útja, visszatérés Istenünkhöz vagy a visszatérés abba, amiben élünk.

A kultusz kevés, nem ér semmit, ha a mindennapi életben mást szól a száj, mást tesz a kéz, más vezeti a gondolatokat távol maradva az Úr útjától.

6-12

A folytatást még személyesebbé teszi a múltban és a jelenben az, hogy egyes szám 2. személyben van fogalmazva. RÓLAD van szó! Rólad, akihez eljutott a kiáltás...rólad, aki keresed Istened..., rólad, aki még gyakran elbuzdulsz az emberszeretben, pedig azt állítod, hogy engem szeretsz. Akit nem látok arról azt állítom, hogy szeretem és aki meg ott van mellettem azt meg nem szeretem. 1Jn4,20.21.: „²⁰Ha valaki azt állítja, hogy: „Szeretem az Istent”, de testvérét gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, nem szeretheti az Istent sem, akit nem lát. ²¹Ezt a parancsot kaptuk tőle: Aki Istent szereti, szeresse testvérét is.”

Én magam csak rácsodálkozni tudok, hogy mennyi egymást alátámasztó ige van Ó-és Újszövetségben. Hogy abban, amit az Úr mond és ígér nincs ellentmondás, nem változtatgatja lapenként a hozzáállását dolgokhoz.

Az embertársaink ellen titokban elkövetet bűnöket Isten nem hagyja válasz nélkül.

Isten szabaddá tette az Ő népét, de a kérdés az, hogy mi le tudjuk oldani a bilincseket. Nem egy elzárkózott életstílust kér népétől az Úr, hanem nyitott bilincseket, befogadást, elfogadást a mások szükségleteinket a meglátását. Mert csak így jöhet el a világosság. A testvér előli elzárkózás bennünk ejti a legnagyobb sebeket. S amikor a körülöttünk élők érdekében megszólítja Isten a választottját, akkor egyben az adott ember életét is gyógyulttan akarja látni.

Van értelme egy párbeszédbe belekezdeni az Úrral. S áldásait tapasztalhatja mind a mai napig mindenki, aki Őt segítségül hívja és kiált hozzá.

Ő ma is azt mondja, hogy: Itt vagyok! Tudok úgy lenni alkalmainkon, hogy tudatában vagyok annak, hogy Ő is jelen van. Hogy amikor egy—egy ígérés megcéloz bennünket, akkor ott nemcsak történelmi események felidézéséről van szó, hanem maga Isten szól hozzám (is). Az Ige világossága keresi azokat a részeket az életben, ahol még mindig másra mutogatok ujjal. Mindig más a hibás. A gúnyolódás, a rágalmozás és a csúfolódás rombol egy közösségben.

Fogadjuk ma az intést nyitott szívvel, mert csak úgy válhat Isten jelenléte áldássá.

S az Úr megöntözi az Ő kertjét. Az egész ország felépülhet majd. S ha Isten szabályai szerint folyik egy játék, ha Isten rendelkezései szerint él a nép, neki engedelmeskedik, akkor abban a helyzetben nem marad el az áldás. Isten országát és igazságát keresve nem marad el az áldás.

13-14.v.

A szombat megtartására tolódik át a hangsúly. Ez volt az, ami megkülönböztette Isten népét a többi néptől. A szombat, mint szent nap jelenik meg. A nap, amikor gyönyörködhetek Istenükben. Az ígéretekkel teli szakasz, amikor már az Úr cselekszik hordozza és táplálja népét. Utal arra, hogy a múltban cselekvő Úr a jelenben is gondot visel népéről. S ez nem emberi következtetés, vagy Isten viselkedésének az elemzése, hanem ezt Ő maga mondja. S amit Ő mond, abba minden időben kapaszkodhat az Ő népe. Ámen

Újszövetségi ígérés: Lukács evangéliuma 17,7-10

„⁷Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás vagy legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz! ⁸Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál! ⁹Vajon megköszöni annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki? ¹⁰Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt,

amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Lukács nagy mestere annak, hogy a hétköznapi életből vett példával hitbeli igazságot hozzon közelebb az Ige olvasójához és hallgatójához. A célcsoport a tanítványok közössége, de egyes biblíamagyarázók szerint a farizeusok. Az akkori rabszolgatartó időben a rabszolganak nem volt semmi tulajdona, szinte tárgyként kezelték. Ki kellett szolgálnia az urát, amiért köszönet és dicséret nem nagyon járt. Értéktelen volt abban az időben. S ha földi szinten, emberek között működött az úr—szolga viszony, akkor mennyire működik felfelé. Ahogy földi urát nem teszi adósává a szolga, úgy Istent sem kötelezheti le senki.

A példázatból nem kapunk választ arra, hogy a gazdának hány szolgája volt. Családi állapotáról sem tudunk a gazdának, csak az van előttünk, hogy egy férfi főz. Viszont feltételezhető, hogy a gazda és a szolga egy asztalnál szoktak enni. A szolga csak akkor ülhetett le az asztalhoz, ha már minden kinti és benti munkát elvégzett. S ha a gazda jól lakott, akkor a szolga is leülhet enni.

A szolganak nem jár külön köszönet azért, hogy elvégezte a dolgát. Jézus teljesen más viselkedési formát alkalmaz majd azokkal a szolgákkal szemben, akik várják őt: Lk12,37: „³⁷Boldogok azok a szolgák, akiket ébren talál az uruk, amikor megérkezik. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.“

Jézus arra tanít, hogy Isten szolgálatában, amit tudunk tenni meg, de véd attól, hogy magunkat túlértékeljük, s azt gondoljuk, hogy nekünk bármi is jár azért, mert neki szolgáltunk.

A hasonlat, amit Jézus használ kritizálja az akkori farizeusi felfogást, azt hogy az ember bármilyen jutalomban is részesülhet a szolgálataiért. Mint Isten kiválasztott népe, úgy vélték, hogy a törvény megtartásáért jutalomban részesülnek majd. Sőt olyan kategóriába sorolták magukat, akik már szinte túl is teljesítették azt, amit uruk

kért. Ez a fajta gőgös viselkedéssel való sodródás veszélyként ott van a ma élő keresztyén életében is, amikor elkezdem magam hasonlítani a másikhöz, s jobb szolgának tartom magam, mint a mellettem élő. Ettől mentsen meg bennünket az Úr. Ahogy egy páli levélben is olvassuk

„³Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; ⁴és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.”(Fil2,3.4.)

De az a szép Isten törvényeiben és Jézus példázataiban, ha végigfuttatjuk rajtuk az életünket, akkor meglátjuk, hogy helyére kerül a magunkról alkotott képünk, s még inkább ragaszkodunk és bízunk Istenünk kegyelmében, tudva, hogy még nem vonta meg tőlünk a szeretetét, azért nincs még végünk. De ha valóban minden kegyelemből van, akkor most miért kellene bármit is tennünk?—kérdézhethetnénk. Ez nem az én tettem, hanem mivel hit által Krisztusba oltattunk a háládatosság gyümölcseit tudjuk teremni. Így nem érdemszerzőek lesznek a cselekedeteink, hanem hálánkból és hitünkből táplálkozóak. Nem érdekkapcsolatra vár a részünkről az Úr, hanem hogy hitem, szeretetem vezesse tetteimet. Felismerve, hogy Isten országában más szabályok uralkodnak, mint itt a földön.

Ő szolgált először felém. Tudom azt tenni, amit szeretném, hogy az emberek is velem tegyenek. Vagy még mindig azt várom, hogy az én igényeim legyenek kielégítve. Egy idősebb szolgatársunk mondta egyszer, hogy ő már annyi mindent letett az Úr asztalára, hogy már az a helyzet, amelyben ő kényelmesen éldegél az neki jár. Ő azt megérdemli. Az Úr megáldotta a sok szolgálatot, s már ha nem tenne semmit élete végéig, akkor a sok tábor, a sok istentisztelet, a sok lemondás mind ott vannak az Úr előtt és majd megjutalmazza. Jaj nekünk, ha azt gondoljuk, hogy ez így működik.

A keresztyén ember szolgálata soha nem ér véget. A szántás a legeltetés folyamatos tevékenységek. Soha nem mondhatom ki, hogy végeztem vele. Mert a földet állandóan művelni kell, hogy termés is legyen. S legeltetés nélkül, ha megvonják a táplálélot az állatoktól, akkor elpusztulnak. S mindkét kép lelki értelem is használható. Az Úr

szolgáinak feladatuk van a szántóföldeken és az Úr juhainak legeltetését szolgálóira bízta.

Az, hogy egykor a Isten megbocsátása Jézus Krisztusban eljutott az értelmemig és szívemig, s ezáltal új életet élek még ez nem ad okot arra, hogy a másik emberrel szemben előnyöket követeljek magamnak. Isten szeretete nem érdem szerint jelent meg ebben a világban. HA a szőlőmunkások példázatát vesszük figyelembe: az első és az utolsó is ugyanazt kapta.

Bármivel is szolgál az ember Istennek, ahhoz Istentől kapott erőt hozzá. Bármit is kérünk vagy teszünk, vagy gyülekezetünkben is egy-egy tervre Isten áldását kérjük, hogy Ő használjon minden együttlétünket arra, hogy hitben növekedjünk. Hogy ne a hagyományok rabszolgái legyünk, hanem Krisztus szabad szolgálói, akiket nem a félelem lelke vezet, hanem az erő, a szeretet és a józanság.

Ha valamit pedig nem szeretetből csinálunk, akkor azt inkább ne is csináljuk. Mert Krisztus ereje akkor tud dolgozni bennünk, ha Isten dicsőségére szolgálunk. S így gyümölcseinkről ismernek meg minket, sőt mi magunkat is. Fontos az önvizsgálat, hogy érdek vagy hála vezet-e, hogy a Krisztusban való létem irányít-e, vagy valami teljesen más.

Könyörögjünk azért, hogy sokszori hasznontalan állapotunkban segítsen a Szentlélek felismerni, hogy túllépve mindazon ami én vagyok az Urammal való kapcsolatomban, mindig Ő legyen az uralkodó, aki irányába a szolgálat nem a rabszolga sorsa, hanem a szolgaság lelkével megáldott békés, csendes „teszem a dolgom“ állapot abban a szőlőskertben, ahová maga az Úr hívott el szolgálni, s ahol sok utolsóból lehet első és sok elsőből utolsó. Ámen

Utóima: Kegyelmes Urunk, mit parancsolsz, mit tegyünk?. Itt vagyunk, s várjuk, hogy küldj oda, ahol lennünk kell. Add a szánkba azokat a szavakat, amiket mondanunk kell! Kérünk segíts, hogy világosságunk belőled táplálkozzon, hogy lássak kit szolgálunk, kihez tartozunk, hogy családukbán, gyülekezetünkben Terólad ne csak beszéljünk, hanem tegyük is, amit ránk bízta.

Hasznontalan szolgálak vagyunk, nehéz ezt most személyes üzenetként fogadni, de őszintén megvallva valóban nem vagyunk méltóak, hogy szolgálóidnak nevezz

bennünket, hiszen olyan tulajdonságok jellemeznék bennünket, mint az aggodás, a félelem, a panaszkodás, s olyan gyakran feladjuk még imaharcainkat is. Kérünk, adj őszinte bűnbánatot és bűnvallást, hogy el tudjuk neked mondani, hogy életünk melyik területén buktunk el, s hol jelent meg a haszontalan állapotunk. Kérünk Te emelj ki bennünket ebből, hogy ne a dicséretre, a köszönömökre és a jutalomra várjunk, hanem egyedül a Te erődre, ami továbbvisz erről a helyről és megerősít abban, hogy melletted élni, veled járni, a közeledben maradni a legnagyobb áldás az életünkben, amit senki nem vehet el tőlünk és semmi nem szakíthat el bennünket féltő szeretetedtől.

Szabadíts meg bennünket attól a gondolattól, hogy úgy vagyunk jók, ahogy vagyunk és csak mi gondolhatjuk jól a dolgokat. Vedd el szívünkből mindazt, ami emberi, önpusztító és saját nyomorult életünkre mutató, s mutass mindarra, ami épít, ami a szolgálatban a kitartásban megerősít, ami nem a jutalomra koncentrálna visz előre, hanem egy olyan közösségért teszi a dolgát, ahol a tagok egyenértékűek és egyedül Te vagy a Fő, a mi Krisztusunk, aki hatással vagy ma is ránk, közösségünkre, egyházunkra és erre az egész világra.

Hisszük, hogy előtted nincs felesleges és értelmetlen emberi lét, hogy Te képes vagy vezetni bennünket a szolgálat útján.

Könyörgünk gyülekezetünkért, a ránk váró alkalmakért, az orvosi eredményekre váró testvérekért, s mindazokért, akik a napokban szembesültek egészségügyi állapotuk romlásával. Imádkozunk szeretteinkért országhatáron belül és kívül, valamint eléd hozzuk ennek a világnak katasztrófák által súlytott területeit. Jézus Krisztusért, hallgass meg minket. Ámen

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Áldás: „²Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! ³Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája.”(Zsolt100,2.3.)

Ének: 134:1-3: „Úrnak szolgái...”